

De eerste circulaire, om elkaar te informeren en te inspireren nu we voorlopig geen diensten in de kerk kunnen houden en ook het koffiedrinken na de dienst en kerkcafé moeten missen. Om 'bij te blijven', met elkaar verbonden te blijven. In Gods (DEO) naam zijn en blijven we verenigd. We willen proberen iedere week op deze manier elkaar 'bij te praten. Doet u mee? Meldt het via deokerk@zeelandnet.nl als u hier iets wil delen.

Estafette-bericht

Hier plaatsen we telkens wat meer info over een gemeente-lid aan de hand van steeds dezelfde vragen.

Naam: *Theanne Boer*

Leeftijd: *50*

Woont in: *Driewegen*

(voormalig) beroep: *tekstschrjver*

• Wat vindt u in deze tijd het moeilijkst om mee om te gaan/wat mist u het meest?

Ik mis het bezoek aan familie en vrienden het meest. Mijn vader was jarig, een broer en straks nog een vriendin. Daar kan ik allemaal niet heen. Erg jammer!

• Wat zijn de bezigheden in en om het huis die u het liefste doet?

Ik wandel graag en dan luister ik ondertussen naar muziek of een preek en ik lees graag historische romans. Ik lees nu een boek over de vrouw van Lodewijk Napoleon, die koningin van Holland is geweest.

• Hebt u nog een tip of advies voor de andere gemeenteleden die nu thuis zitten?

Ik merk dat ik ga snoepen... Dat is dus niet goed he. Gezond blijven eten!

• Wie mag nu deze vragen beantwoorden?

Will de Regt uit Ovezande

Van de diaconie:

Omdat we niet samenkomen in de kerk zijn er nu ook geen collectes. Toch willen we onze taak op dat gebied niet verzaken en vragen we u om een bijdrage voor het volgende doel:

Noodhulp corona via Kerk in Actie

In veel landen in Afrika, Azië en Zuid-Amerika dreigt een ramp van ongekende omvang. Mensen in vluchtenlingenkampen kunnen geen kant op en het schaarse voedsel wordt niet meer aangevuld nu de grenzen zijn dichtgegaan. Kerken en lokale zorgverleners doen wat ze kunnen. Laten we hen helpen! Stort uw bijdrage op de bankrekening van de diaconie, dan sturen wij het door.

NL21 RABO 0315 2503 56 t.a.v. diaconie
Prot.gemeente DEO.

De bloemengroet ging afgelopen weekend naar Carla Koens voor het bezorgen van DEO-brieven in het buitengebied.

De nieuwe Paaskaars

Gij zijt het water ons ten leven;
de bronnen van de eeuwigheid
zijn ons ter lidenis gegeven,
zijn doorgebroken in de tijd.
O Gij, die als een bron ontspringt
in elk die tot U komt en drinkt.

Gij zijt het licht van God gegeven,
een zon die nog haar stralen spreidt,
wanneer het nacht wordt in ons leven,
wanneer het nacht wordt in de tijd.
O licht der wereld, zie er is
voor wie U kent geen duisternis.

Leren opstaan

Beste leden en vrienden van DEO,

Afgelopen zondag hebben we Pasen gevierd. We hebben het goede nieuws gehoord dat Jezus is opgestaan uit de dood. Maar de angst blijft. De angst voor het dodelijke coronavirus. De angst voor de toekomst. Ook voor de tijd na opheffing van alle beperkende maatregelen. Het Internationaal Monetair Fonds (IMF) voorspelt dat de Nederlandse economie met 7,5 procent zal krimpen. We zullen het allemaal voelen: de een meer dan de ander.

Je kunt je afvragen: wat betekent dat voor mijn baan? Zal die gehandhaafd blijven? Of zal ik zonder werk komen te zitten? En welke invloed heeft de economische krimp uit op mijn pensioen? Zal ik minder geld krijgen?

De angst blijft. Ook ná Pasen. Net zoals bij de leerlingen van Jezus. Maria uit Magdala heeft hun verteld dat ze de opgestane Heer heeft gezien. En tóch zijn de leerlingen bang. Ze hebben zelfs de deuren afgesloten. Uit angst voor hun volksgenoten die Jezus aan het kruis hebben gebracht.

Plotseling, vertelt Johannes (20:19-23), zien zij Jezus in hun midden staan. "Ik wens jullie vrede!". Had één van hen, Judas, Hem niet verraden? Heeft Petrus Hem niet drie keer verloochend? En hebben zij Hem niet allemaal op het donkerste moment van zijn leven in de steek gelaten?

Ik zou me goed kunnen voorstellen dat Jezus er iets van zou hebben gezegd, nu Hij hen voor het eerst weer ziet. Maar geen enkel woord erover! Het enige wat Hij zegt is: "Ik wens jullie vrede!" Vrede aan hen die Hem op het kritieke ogenblik alleen gelaten hebben. Vrede aan hen die in schuld en schaamte gevangen zijn. Vrede aan hen die zichzelf uit angst en verdriet hebben opgesloten.

Dan toont Hij hun de wonden in zijn handen en zijn zijde. Niet om hun alsnog een stil verwijt te maken of hun vol zelfbeklag te laten zien hoe Hij is mishandeld. Maar om hun te tonen dat ook een door schuld en angst gewond leven *nieuw* kan worden.

Ik denk dat ieder mens in de loop van zijn of haar leven gewond raakt.

Ook de coronacrisis kan ons wonden toebrengen: als je je baan kwijtraakt en daardoor in financiële problemen komt. Of als je door alle beperkende maatregelen geen afscheid kunt nemen van een dierbare. Wonden horen bij ons leven. Maar anders dan Jezus tonen we ze meestal niet. Integendeel: we proberen onze wonden te bedekken. Uit angst dat we niet meer echt meetellen als we laten zien dat we kwetsbaar zijn.

Zelf willen wij ook vaak onze wonden niet zien. Want we schamen ons ervoor. Bovendien doet elke wond ons denken aan een pijnlijk moment. En de herinnering daaraan is zelf ook pijnlijk. Pijn willen we echter vermijden. Daarom kijken we liever niet naar onze wonden.

Jezus toont zijn wonden aan zijn leerlingen. Daardoor laat Hij zien: je hoeft je over je wonden niet te schamen. Je hoeft ze niet toe te dekken, je hoeft ze niet te verstoppen. Integendeel: als je naar je wonden kunt kijken, als je ze kunt accepteren, dan laat je je er niet door bepalen. Als je je wonden kunt aanvaarden, stel je je niet op als een slachtoffer dat alles van anderen moet verdragen en zelf niets aan zijn situatie kan doen. Door je wonden te accepteren, plaats je je er niet onder, maar juist boven. Zo bewaar je voor jezelf de vrijheid om iets te veranderen.

Afgelopen zondag hebben we Pasen gevierd. Het feest waarop we gedenken dat Jezus uit de dood is opgestaan. Op Paasavond laat Hij zich aan zijn leerlingen zien, die zich opgesloten hebben in hun schaamte en angst. Ze zijn dodelijk verlamd. Maar de opgestane Heer leert hen opstaan. Hij toont hun zijn wonden en wenst hun vrede. Daarmee roept Hij hen als het ware op: accepteer je wonden, je angst, je schaamte. Verzoen je ermee. Sta met Mij op uit je dodelijke verlamming. Sta met Mij op tot een nieuw, veranderd leven! Een leven in vrede.

Deze vrede wens ik u en jullie allen toe.

Met een hartelijke groet,
Jörg Buller